

slovil, je-li tato parita míněna jen zásadně či také číselně, t. j. má-li býti zachovávána vždy jen v mezích té které jednotlivé nadace, či má-li se všem kapitulárním dostati přídavek číselně stejných bez ohledu na to, z které nadace příjmy své bérou. Výrok ten předpokládá by ovšem také zjištění skutečnosti — kterou žal. úřad opomenul vyšetřiti — tvoří-li totiž všechny nadace spojené co do přebytků nadačního jmění jednotnou masu, či zůstávají rozděleny tak, že na úhradu účelů jedné každé z oněch nadací používá se pouze příjmů jejich vlastních. Tato nejasnost nař. výroku a neúplnost v zjištění skutkové podstaty zne-možnila nss-u přezkoumati zákonitost rozhodnutí v odpor vzatého, pročež bylo je na základě § 6 zák. o ss zrušiti.

ad 2. Pokud přiznány Jindřišce H. a Emmě R. přídavky rovnou měrou s ostatními kapitulárním pro futuro, platí tu analogicky totéž co bylo řečeno v případě 1.

Úřad však vedle toho vyslovil dále, že jmenovaným kapitulárním přísluší nárok na vyplácení přídavek k prebendě ve smyslu jejich žádosti také za dobu minulou. Tento výrok neobsahuje tedy toliko stanovení direktivy pro budoucí vyplácení přídavek, nýbrž ukládá ústavu přímo určitou prestaci ve prospěch obou jmenovaných kapitulárním. I tento výrok zůstal však neurčitým, neboť úřad opomenul stanovit kalendářně dobu, za kterou náleží přídavky ty jim doplatiti. Tato neurčitost padá tím více na váhu, poněvadž v období, o něž by se mohlo jednati, platily co do poskytování přídavek k prebendám předpisy v různých dobách různé, tak zejména jiné před r. 1907, kdy věc upravena výnosem býv. min. vnitra z 10. prosince 1907, a jiné po r. 1907. Trpí tedy i toto rozhodnutí v podstatném kuse neurčitostí, která zabraňuje nss-u přezkoumati jeho zákonitost a zakládá podstatnou vadu, pro kterou bylo je v základě § 6. zák. o ss zrušiti.

Č. 2604.

Státní úředníci (Slovensko): * Při vyměření zaopatřovacích požitků podle § 6 zák. č. 269/1920 Sb. jest vzítí zřetel také k době po 28. říjnu 1918 ve službách republiky čsl. ztrávené.

(Nález ze dne 4. září 1923 č. 14.849).

Věc: Ludevít L. v K. (adv. Dr. Ludvík Thorsch z Prahy) proti ministerstvu vnitra o zaopatřovací požitky.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud jím byla za základ vyměření zaopatřovacích požitků vzata služební doba toliko do 28. října 1918, zrušuje se pro nezákonnost, jinak zamítá se stížnost jako bezdůvodná.

Důvody: — — — —

Není sporu o tom, že st-1. byl zaměstnancem býv. státu uherského, že žádost za svoje ustanovení v republice čsl. včas podal, ale ve státní službě rep. čsl. ustanoven nebyl. O zaměstnancích takových stanoví § 6 zák. č. 269/1920, že budou dáni na odpočinek a že budou jim poskytnuty zaopatřovací požitky v té míře a potud, pokud by měli na ně nárok podle zákonů uherských platných dne 28. října 1918.

Proto mohou býti v případě st-lově právním pramenem pensionování, pokud jde o míru pensijních požitků st-lových, toliko předpisy bývalého státu uherského platné v den 28. října 1918.

Nepřísluší tudíž st-li nárok na započtení válečných půlletí ve smyslu zákona z 23. července 1919 č. 457 Sb., ježto nárok takový stanoven byl předpisem československým po 28. říjnu 1918, a pensijní základnu tvořiti může toliko onen plat, kterého st-l požíval naposled podle zákonů uherských platných v den 28. října 1918 a nikoli plat podle předpisů platných pro státní zaměstnance rep. čsl. t. j. podle zákona ze 7. října 1919 č. 541 Sb. Jest tedy stížnost, pokud jde o žádané započtení válečných půlletí, a pokud požaduje pensii dle služebních požitků, které st-li příslušely v době přeložení do pense dle zák. ze 7. října 1919 č. 541 Sb., bezdůvodná. Tím padají i všechny ony výpočty, ke kterým st-l na podkladě zvýšené pensijní základny dospěl, ježto právě základna tato odpadá.

Pokud se st-l dále domáhá toho, aby mu započtena byla ze služby diurnistické v trvání od 2. září 1895 do 12. května 1898 jedna polovice, tedy období 1 roku, 4 měsíců; jde ze spisů na jevo, že mu byla započtena do služební doby pro výměru požitků rozhodné služební doba nikoli teprve od 2. září 1895, nýbrž již od 15. ledna 1895 do 28. dubna 1898 a sice v plném rozsahu 3 roků, 3 měsíců, 14 dnů a i doba od 29. dubna 1898 do 28. října 1918 počítána byla plnou měrou, takže stížnost v tomto směru jest úplně bezpodstatná.

Naproti tomu shledal nss stížnost důvodnou, pokud žal. úřad započtl st-li služební dobu toliko do 28. října 1918.

Žal. úřad vychází z názoru, že § 6 zákona č. 269/1920 omezuje i časově dobu, pro výměru pensijních požitků rozhodnou konečným termínem 28. října 1918, a že tedy st-li počítati lze toliko služební dobu do 28. října 1918 ztrávenou. Názor tento nemá však opory v zákoně. Ze znění zákona nelze výkladu takového dovoditi. Zákon č. 269/1920 stanovil v § 6 toliko, podle jakých právních předpisů odpočívne požitky mají býti vyměřeny, nestanovil však onoho omezení časového, jež žal. úřad v něm spatřuje.

Nař. rozhodnutí jest tedy po této stránce v odporu se zákonem a bylo je proto zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 2605.

Dávka z přírůstku hodnoty (Slezsko): * Byla-li v řízení o dávce z přírůstku hodnoty hodnota nemovitosti stanovena smírnou dohodou mezi úřadem a poplatníkem, a dávka na základě této dohody vyměřena, nemůže úřad později vyměřiti znovu dávku na jiném podkladě.

(Nález ze dne 5. září 1923 č. 14.799).

Věc: Jan a Zuzana M. v Dol. B. proti zemské správní komisi v Opavě (zem. rada Kar. Hirth) o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.